

Janez Rožencvet:

Hudobna čarovnica

Vendar je najdenka tudi pri takem življenju zrasla ravna in lepa, da se ji ljudje ob nedeljah pri maši niso mogli načuditi. Zlahna kri zlahno cvete.

»Kakor kraljična je drvarjeva!« so dejali. Seveda nihče še mislil ni, da je drvarjeva res kraljična. Vedeli so, da

ko sta me izgubila, in kdo ve, v kakšni revščini živita, da me še iskati ni-sta mogla!« je dejala. Ni ji bilo na mi-sli, da bi si z njima kaj pomagala; smi-lila sta se ji in sama bi jima rada kaj pomagala. Je bila zelo dobrega srca in take kraljičine so najlepše.

Je najdenka in rejenka. Sama tega ni vedela, ker sta drvar in njegova žena sklenila, da ji vse povesta, kadar bo dovolj stara.

In res, ko je bila dovolj stara, sta ji vse razodela.

Otrok ne premišlja, kdo so njegovi pravi starši in si ne želi boljših, če ga imajo ti, ki ga redijo, radi. Kraljična, ki ni vedela, da je kraljična, bi bila zme-rom rada ostala drvarjeva in si ni ni-koli domišljala, da je vredna imenit-nejših staršev. Vendar je odslej veno-mer mislila na svojega pravega očeta in svojo pravo mater.

»Bog ve, kako sta bila oba žalostna,

Zato je nazadnje dejala: »Srce mi ne da miru, moram po svetu, morda naj-dem svoje prave starše!«

Drvarjevi so dejali: »Bog in sreča naj te vodita! A če staršev ne najdeš, vrni se, da ostaneš naša, kakor si bila dozdaj!«

In spekla ji je drvarjeva žena po-potnjo, bratje, ki niso bili njeni bratje, so jo spremili do zadnje vasi, kjer so bili že zaradi nje poizvedovali; od tam je šla sama naprej v svet kakor deset-nica.

3.

Takrat se je bilo dobremu kralju in njegovemu najdencu vendarle posreči-

lo, da sta pregnala iz kraljestva hudobnega kralja in njegove privrženice, ki so se čutili že zdavnaj vačne in niso računali z mlado srčnostjo in bistroumnostjo drvarjevega sina. Hudobni kralj je zbežal in dobri je vnovič zasedel prestol.

Dobri kralj je uredil in utrdil svojo oblast, potem je pa dejal ženi kraljici: »Zdaj je čas, da poiščeva svojo hčer in prave starše najinega najdenca. Ampak ne kaže, da bi to razglasila. Kdo ve, koliko deklet bi nama prišli ponujati za hčer in koliko očetov in mater bi se oglasilo za najinega najdenca. Sama poldeva iskat in srce naju bo vodilo. Če najdeva hčer, bo najina sreča popolna in kdo ve...«

Kralj ni do konca izgovoril, kar je mislil, ampak je dejal: »Pa tudi če se drugače zasuče, najdencu se ne bo slabo godilo. Vreden je kraljevskega imena, zakaj morda bi si brez njegove pomoči nikoli ne bil pridobil kraljestva nazaj.«

Kralj in kraljica sta rekla sinu, ki ni bil njiju sin: »Po važnem opravku morava na pot. Dokler se ne vrneva, vladaj sam. Če bi pa nesreča hotela, da se več ne vrneva, ne bodi v skrbeh zase! Državni notar hrani najino oporoko, po kateri pripade kraljestvo in najino premoženje tebi!«

Kralj in kraljica sta odšla z malim spremstvom na pot. Previdno sta poizvedovala v krajih na eni strani gozda, in ko tam nista nič izvedela, sta odšla skozi gozd v kraje na drugi strani. Globoko v gozdu, kjer so se poti in steze najbolj križale, se je pa za vlade hudobnega kralja naselila hudobna čarovnica in začarala v drevo vsakogar, ki se je k nji zatekel.

Kralj se v gozdu pri tolikih križpotih s spremstvom vred ni mogel prav znajti in je bil vesel, ko je zagledal kočo. Potrka in prosi čarovnico, naj jim pokaže pot na drugo stran gozda.

Čarovnica se jim je uslužno hlinila in jih je nekaj časa vodila. Ko so prišli pa do jase, jih je ošvrkala s šibico in spremenila vse v drevesa. Kralj je postal hrast, kraljica lipa, njena spletična breza, strežaja pa borovca.

»Tako se jasa pogozduje!« se je najzaj grede režala čarovnica.

Drvarjeva najdenka je hodila od vasi do vasi in iskala starše. Ljudje so jo sprejemali kakor desetnico. Vsi bi ji bili radi pomagali, a sreča ni hotela.

Jokaje je odšla sirota čez loge in srečala vilo. Potožila ji je svoje gorje in vila ji je rekla:

»Pomorem ti, kolikor ti morem. Vzemim ta prstan in kadar opaziš, da se posebno sveti, vedi, da morata biti tvoji pravi oče in tvoja prava mati kje blizu, če sta le še med živimi!« (Daje).

Manica:

Žlica in vilice

Med žlico in vilicami je bil šestokrat prepir, kdo je ljudem potrebnejši. Dočim je žlica še precej pohlevno branila svoje dobre strani, so nastopale vilice zelo oblastno in se izražale proti žlici zelo zaničljivo.

Ko so potem pri nekem obedu vilice spet začele svojo staro bahaško pesem, je zaprosila žlica:

»Prosim lepo, naj bo že enkrat med nama mir! Kar sem rekla o sebi, pri tem ostanem. Imenitna ali ne, ampak

ljudem sem neobhodno potrebna. Kako naj bi jedli juho, močnik in druge podobne jedi brez moje pomoči?!

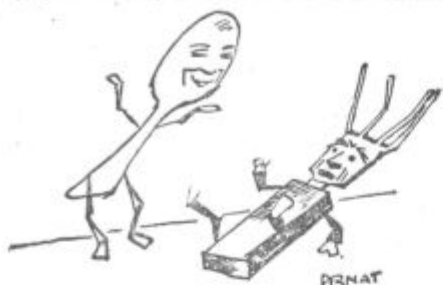
»Seveda, seveda,« ugovarjajo vilice. »Saj ne rečem, pri kmetih in pri revežih že prideš v poštev, toda pri omikanih in bogatih ljudeh, kjer je vedno vseh vrst mesa na razpolago, imam pa le jaz prvo mesto. Pri vseh finih in najboljših jedeh se uporabljajo vilice!«

Ravno ko so si vilice pele ta slavo-spev, se je pa pri mizi nekaj zgodilo. Štiriletna gospodarjeva hčerka je zaradi svoje otroške nemirnosti omahnila s stola in z vilicami v roki padla na tla. Pri padcu so jo vilice raniile precej globoko v prstek.

Na mah je bila pokonci vsa družina. Oče pa, videč hčerkin ranjeni prstek, je zgrabil za vilice, jih treščil v kot in zakričal:

»Pa kaj je treba teh vilic! In zlasti še otroku! Proč z njimi! Saj imamo

žlico in z nje lahko zajemamo vsako jed, gosto ali redko, juho ali meso. Torej, poskusimo odslej samo z žlicami!»

Vilice so tam v kotu na tleh kar zamižale od sramu. Žlici je pa postalo neznansko toplo okrog srca.

Kako že pravi tisti izrek:

»Prevzetnost hodij pred padcem!«

Hans Kr. Andersen:

Pet v enem stroku

Pet jih je bilo v enem stroku, zeleni so bili in strok je bil zelen, pa so mislili, da je ves svet zelen. Strok je rasel in grahi so rasli in lepo so si uredili stanovanje — vseh pet v eni vrsti.

Zunaj je sijalo sonce in ogrevalo strok, dež ga je opral, da bi lahko skozenj videl. Gorko in prijetno je bilo notri, svetlo podnevi, temno ponoči in grašči so se zredili in postali zamišljeni. Z nečem so se vendar morali ukvarjati.

»Kaj bomo zmeraj tu tičali?« so godrnjali. »Zdi se nam skoraj, kakor da bi bilo tudi zunaj nekaj; vsaj slutimo tako.«

In tedni so minevali, grašči so porumeneli in strok je porumenel. »Ves svet je rumen!« so menili in tako so prav lahko govorili.

Zrodilo pa se je nekoč, da so začutili strah. Sunek. Strok je nekdo odtrgal. »Zdaj bomo pa kmalu zunaj,« so dejali in zahrepeneli po prostosti.

»Jaz bi pa le rad vedel, kdo izmed nas bo priletel najbolj visoko,« je rekel najmanjši. »Zdaj se bo kmalu pokazalo.«

»Naj se zgodi, kar hoče!« se je oglašal največji.

Pok! in počil je strok in vseh pet se je zakotalilo v svetlo solnčno svetlobo.

Majhen dečko jih je stiskal v roki in poskušal, če bodo dosti veliki za njegovo pokalico. In takoj jo je nabasal in ustrelil.

»Zdaj pa letim v širni svet! Drži me, kdor me more!« in ni ga bilo več.

»Jaz,« se je ponašal drugi, »letim naravnost na sonce. To bo šele pravi strok zame!«

»Midva pa spiva, kamor prideva,« sta dejala ostala oba. In padla sta na tla, še preden sta prišla v pokalico. A neizprosna usoda jih je vseeno dohitela. »Midva letiva najdalje!«

»Naj se zgodi, kar hoče!« je rekel zadnji in zletel v zrak. Padel pa je v razpoko nad podstrešnim oknom, kjer je rasel mah iz rahle zemlje. In mah je gr... za toplo objel.

Tu se je skrival, a Bog ga ni prezrl.

V podstrešni sobici pa je stanovala uboga žena, ki je podnevi hodila po tujih hišah in čistila peči, žagala drva in opravljala druga naporna dela. Moči je imela dovolj in pridna je bila, pa je vendar ostala revna. Doma v sobici pa je ležala njena na pol dorasla edinka, drobno in nežno dekletce. Dve dolgi leti je že ležala v postelji in videlo je, da ne more ne umreti ne živeti.

»K svojji mlajši sestrici pojde!« je rekla žena. »Le dva otroka sem imela in težko mi je bilo skrbeti za obadva, pa sva si ju razredila z ljubim Bogom in vzel je enega k sebi. Rada bi si zdaj obdržala drugega, ki mi je ostal, pa ju Bog najbrž ne mara ločiti in dekletce pojde k sestrici!«

Bolno dekletce pa le ni umrlo. Potrpežljivo in mirno je ležalo ves dolg dan, ko je mati hodila na delo.

Spomladi je bilo in še zgodaj zjutraj. Prav tedaj, ko je mati hotela oditi, je sonce prijazno posijalo skozi okence in svetli žarki so pozlatili tla, da se je dekletce zagledalo v okno.

»Joj, poglej no, mama, rože za oknom! Kako jih veter pozibava!« je rekla, ko je zagledala zeleni vršič.

Mati je stopila k oknu in ga na pol odprla.

»Jej! Saj to je pa mlad grahek! Kako je lepo pognal. To bo tvoj vrtec!«

In pomaknila je posteljo bliže k oknu, da bi dekleč lahko gledal poranjajočo rastlino. Nato pa je šla na delo.

»Mati, kmalu bom zdrava!« je rekla zvečer mala bolnica. »Sonce je danes tako toplo sijalo in grahek tako lepo rase. Tudi jaz hočem zrasti in tudi meni bo sonce pomagalo.«

»Oh, da bi se le zgodilo!« Je zavzdihnila mati, verjela pa še sama ni, da bi bilo to mogoče. K zeleni rastlinici, ki je njenemu otroku zbudila tako vesele misli, pa je zasadila palčico, da ji ne bi veter storil kaj žalega. Na posteljno nogo je privezala močno nit in to potegnila do zgornjega okvira oknice, da bi grahove vitice imele oporo, če bi previsoko pognale. In to se je tudi zgodilo. Grahek je kar vidno rasel.

»Poglej ga no, saj bo še cvetel!« je rekla mati nekega jutra, in zdaj je tudi ona pričela upati, da bo dekletce ozdravelo. Spomnila se je, da je otrok zadnje čase govoril živahneje, da se je zjutraj celo zravnal v postelji in z začudenimi očmi opazoval svoj vrtec.

Cez teden dni je prvič zapustila posteljo za več ko eno uro. Vsa srečna je sedela na gorkem solncu, okno je bilo odprto in zunaj se je prvi belo-rdeči cvet ves razbohotil. Sklonila je glavo in poljubila nežne bele listke. Ta dan je bil zanjo praznik.

»Ljubi Bog sam ga je zasadil, da bi tebe, dragi otrok, in mene razveselil in naju obdaroval,« je veselo rekla mati in se nasmehljala cvetlici, kakor angelu od Boga poslanemu.

Ivo Farčnik:

Junaška Jelica

Ob progi Brod - Sarajevo stoji na samem železniška čuvajnica, kjer stanuje Jelica s svojima roditeljema. Njen očka je železniški čuvaj. Prav majhna je še Jelica, komaj 5 let šteje, toda njeni starši jo posebno ljubijo, ker je pridna in že v marsičem koristi v gospodinjstvu. Materi prinese drva, ji pomaga v kuhinji ter večkrat na dan prinese sveže studenčnice. Da, zato jo očka večkrat pohvali, zakaj izvirek je cele pol ure od čuvajnice.

Nekega pomladanskega dne je šla Jelica kakor navadno po vodo. Pot jo je vodila ob progi skozi sotesko, potem pa se je odcepila ozka steza proti izvirku. Ko je prišla Jelica do tega razpotja, je obstala začudena, zakaj pred bližnjim ovinkom je zagledala ogromen plaz zemlje in kamenja, ki je popolnoma zasul progo. Skozi drobno glavico ji je šinil strah. Ona je hčerka železniškega čuvaja in dobro ve, kakšna nevarnost preti vlakom, ki mora v kratkem prisopihati. Brez premišljanja je stekla, kolikor so jo mogle nesti nožice, proti domu. Vsa upehana in zasopla je prihitela do čuvajnice, toda tu jo je čakala nova skrb. Očka je od-

šel v nasprotno smer, da tam zapre zapornice, mamice pa ni doma.

Jelica je stopila v čuvajnico, kjer je telefon. Mnogokrat je gledala Jelica, kako je očka vzdignil slušalo in govoril v aparat, toda njej je strogo prepovedal dotakniti se aparata, zakaj električni tok, — tako je rekel očka — bi utegnil udariti nepoklicano in neveselo roko. Ah kaj, če se bo pa vlak ponesrečil! Toda naj udari tok kolikor hoče, Jelica bo poskusila javiti postaji, da je proga zasuta.

Hrabro je zavrtela ročko, dvignila slušalo in zaklicala: »Halo!« Debel glas je odgovoril v aparatu »Halo! Halo! Tu postaja C... Kdo tam?« Tedaj je začel droben otroški glasek v pretrganih stavkih govoriti v aparat.

»Plaz« in »zasuta proga« so bile edine besede, ki jih je razumel načelnik postaje. Ali to je bilo izkušenemu možu dovolj. Skočil je iz pisarne in še v pravem trenutku ustavil brzovlak, ki je pridrvel v postajo. Okna vagonov so se odpirala in vsi potniki so jeli vpraševati, kaj se je zgodilo. Načelnik pa je samo skomignil z rameni ter odhitel nazaj v pisarno telefonirat po pomoč.

Jelico je dobil očka vso tresočo se pri telefonu. Še zmeraj je držala slušalo v roki in prisluškovala. Potem je povedala očku, kaj se je zgodilo.

Ko so prispeli delavci in odkopali progo, je brzovlak nadaljeval pot. Potniki so kmalu zvedeli, komu se morajo zahvaliti za življenje. Ko je vlak drvel proti čuvajnici, je stala Jelica pri očetu, ki je z rdečo zastavico v roki čakal pred čuvajnico. Iz vseh oken dolgega vlača so Jelici mahali potniki z rokami in jo pozdravljali. Iz zadnjega vagona pa ji je neki kmet vrgel cel zavoj slaščic, ki jih je kupil v Sarajevu za svoje otroke...

Gustav Sitrniša:

Kmet in lev

V davnih časih so si bili ljudje in živali med seboj prijatelji. Takrat je vsakdo smatral leva za kralja živali, a kmeta pa za kralja prirode.

Pa se je lev jezil, da bi bil kmet kralj prirode in je ugovarjal:

»Kaj bo kmet? Kralj sem samo jaz! Vsak naj pogleda mojo ponosno držo, mojo zlato grivo in moj močni rep, ki je močnejši kakor najtežje vladarsko žezlo, saj z njim pobijem voja na tla! In moj glas? Ali ni sličen mogočnemu grmenju?«

Šel je torej h kmetu in mu rekel:

»Preljubi moj kmetič! Bodi pаметen in prepusti mi svojo kraljevsko čast, zakaj ne maram biti samo vladar živali, temveč hočem vladati tudi prirodi!«

Kmet mu je odvrnil:

»Rad ti prepustim svojo čast, toda dokazati moraš, da si bolj vreden kakor jaz!«

»Prav! Kar poskusiva!« je odgovoril lev, ki si je bil svest zmage.

»Poglej ta kos zemlje! Polovica je moja, druga polovica tvoja! Oba jo morava preorati, posejati in pridelke

požeti. Kdor bo več pridelal, naj postane kralj prirode!« je svetoval kmet.

Lev je bil zadovoljen.

Kmet je zemljo preoral, posejal pšenico in jo jeseni požel. Mnogo žita je pridelal in vesel je bil polne kašče.

Tudi lev je svojo njivo preoral z močnimi šapami. V žrebu je nanosil žita in ga posejal. Jeseni je hotel žito požeti, a ni znal sukati srpa, zato je pobil žitu glavice s svojim močnim repom, da se je vse osulo in mu ni skoraj nič zrnja ostalo. Osrmočen je sklonil svojo mogočno glavo in zarjul, da se je vse streslo. Kmet se mu je smejal, a lev ni odnehal:

»Ne boš, bratec! Jaz hočem postati kralj prirode, pa konec! Sicer raje tebe ubijem!«

»Saj res! Pomeriva se, kdo je močnejši!« je predlagal kmet in lev je takoj pristal.

Kmetova žena je prinesla dve močni mreži. V eno sta zamotala leva, a v drugo se je zavil kmet.

»Kdor je močnejši bo mrežo raztrgal in se rešil!« je zavpil, se zakotalil po travi in se skobacal iz mreže.

Lev se je zaman zvijal, čim bolj se je premikal, tem bolj se je zapletal v mrežo, ki je ni mogel pretrgati, ker je bil ves stisnjen in povit.

»Torej bom vendarle ostal jaz kralj prirode, da mi pa ne boš pretil s smrtjo, bom umoril raje jaz tebe!« je mirno rekel kmet in zabodel levu nož v srce.

Kmeta so se odslej vsi levi bali in pobegnili v puščavo, kjer kraljujejo zverem, a kmet je ostal kralj prirode do današnjih dni.

Kaj pišejo Lutroučki?

Naša mucka. Pri nas imamo mucko, ki je lepo tigrasta in ima bele lise. Naša muca je zelo navihana. Nekega dne sem se z njo igrala, pa me je tako opraskala, da me še danes boli. Muco imam zato rada, ker se tako prijetno prilizuje. Najbolj pa mi ugaja njeno mijavkanje. Ko se učim, mi skoči v naročje in zadremlje. Vsak dan ji nalijem malo mleka. Na vse zgodaj ji moram odpreti vrata, da gre dol. Časih skoči na mojo posteljo in prosi, da bi ji dala kaj jesti.

Dragica Sušnik, uč. III. razr. osn. šole pri Devici Mariji v Polju.

KUŽEK in MUCKA.

Kužek pil je mleko
v leseni skodeli.
Pomlad je bila,
ščinkavci so peli.
Približa se mucka
v obleki beli,
dična kakor gospodična.
Prežala zaman je na račko,
pa na nosek kužku
zdaj položi tačko.
Kužek se prestraši,
a pokliče k sebi ga muc:
»Pij tudi ti, saj je kriza!«
Kužku všeč je muca
z rdečo petljo na vratu
koraldnega niza.
Lepo se ji pokloni,
na skodelico gobček nasloni,
in še kmetica jima iz hiše
prinese štuc
in si ob čudežu tem
od radosti solze briše.

Vera Fischer, uč. I. razr. žen. real. gimn. v Ljubljani.

Moj Muki. Predlansko leto mi je mamica prinesla lepo belo mačico. Bila je še čisto majhna, zato sem ji morala nadomeščati mater. Negovala sem jo z vso

skrbnostjo. Mačica pa ni ostala vedno majhna; zrasla je v veliko muco. Ime ji je Muki. Muki že dobro ve, kdaj pridem iz šole, in me zmerom na vogalu ulice pričakuje. Ko me zagleda, skoči vame, kar pomeni v mačji govorici pristrčen pozdrav. Pa ne samo mene — tudi druge domače tako pozdravlja. Časih je pa moj Muki tudi poreden in tedaj ga moram kaznovati. Če ga udarim, me prosi in milo mijavka, tako da moram nehati, ker se mi preveč zasmili. Hitro ga pobožam in spet sva prijatelja. Zvečer, ko ležem spat, skoči k meni na posteljo, kjer ostane toliko časa, da zaspim. Ko vidi, da postaja moje dihanje enakomerno, gre Muki na lov. Bog sam si ga vedi, kod hodi ponoči! Moj Muki je res razumna žival, zato ga imam hudo rada.

Elica Budja, učenka II. razreda v Študentih pri Mariboru.

Naša Leda. Vsakdo ne ve, kakšna je naša črno lisasta Leda. Naj jo vam kratko popišem! Leda je psička foksterijske pasme, ki jo imamo vsi zelo radi. Sleherni večer, ko gremo spat, ji moram pripraviti posteljo, v kateri sta dva koca in blazina. Za večerjo dobi skodelico kave, zjutraj po skodelico mleka. Njena najhujša sovražnica je pekova psica Sama. Pomislite si: trikrat jo je že ugriznila, ko je šla z menoj po kruh. Leda je zelo pridna. Vse uboga, najbolj pa mene. Pa naša Leda je tudi zelo učena: Če ji rečem: »Hodi!«, se postavi na zadnje noge in začne po njih hoditi. Če je oče z doma, ji da v gobec pismo, s katerim prihití domov, in mu prinese žepni robec ali pa v majhni vrečici cigarete. Naša Leda skače meter visoko. Odpira in zapira vrata in zna še vse polno podobnih umetnij. Ne morem vam je danes podrobno opisati, ker vem, da je prostor v »Mladem Jutru« omejen. Za-

to je pa najbolje, da si jo pridete sami v Mozirje pogledat.

Milena Troger, uč. V. razr. v Mozirju.

Dragi »Jutrov« striček! Najlepša hvala za Tvoj dar, ki sem ga z velikim veseljem sprejela. Ne moreš si misliti, kako sem se razveselila, ko se dobila v roke knjigo o »Bratcu Branku in sestrici Mici«. Vedno jo prebiram. Tvojo knjigo bom hranila kakor najdražji zaklad. Še enkrat najiskrenejša hvala. Lepo te pozdravlja tvoja zvesta čitateljica »Mladega Jutra«.

Erna Grzetič, uč. I. razr. dekl. mešč. š. v Mariboru.

Dragi »Jutrov« striček! Vendar se je že izpolnila moja srčna želja, da se oglašim tudi jaz. Zelo sem se razveselil, ko sem bral, da si razpisal nov natečaj o živalih, ki so moje najboljše in najljubše prijateljice. Kmalu ti pošljem kak spisec o teh svojih ljubljencih. »Mlado Jutro« imam zelo, zelo rad. Najrajši bi videl, da bi izšlo vsaj pet številčk na teden. Zelo rad berem Tvoje lepe pravljice in pesmice, pa tudi ugank se ne ustrašim. Zvesto jih rešujem, toda na žalost po večini napak. Vendar ne bom izgubil poguma in bom ostal tvoj zvesti prijatelj.

Miroslav Lipovšek, uč. osn. šole v Mostah pri Ljubljani.

Listnica uredništva

Skrabelj Helena, učenka II. a razr. meščanske šole v Mariboru. — Tvoje pismo smo dobili. Zelo čudno se nam zdi, da nisi prejela knjige, ki smo ti jo poslali za nagrado. Ker nismo imeli točnejšega naslova, smo ti poslali knjigo na meščansko šolo v Mariboru. Pojdi k ravnateljstvu šole in vprašaj, ali ne leži morda tam. Če knjige ne dobiš, sporoči nam svoj natančni naslov; prosili bomo strica Matica, da ti pošlje drugo. Tvoje pesmi ne bomo priobčili, ker smo medtem že zaključili natečaj. Povedati ti pa moramo, da nam je zelo ugajala.

Ravljien Ivan, šofanij. — Tvoj spis objavimo, samo potrpi malce, ker smo s podobnim gradivom obilno založeni.

D. V. Sp. Hoče pri Mariboru. — Tvojo pesmico »Vijolice« bomo ob priliki objavili.

Manica:

Ena o »Muhcu«

O navzihanem Muhcu, ki so ga zaradi njegove porednosti imenovali tudi »Muhca«, sem vam nekoč že pripovedovala. Danes vam povem še eno »njegovo«.

Ko so šli dečki iz šole — med njimi tudi Muhec — so si mimo grede stavili uganke. Pa je zakričal Muhec:

»Jaz vem še eno!«

»Povej jo,« so silili drugi vanj.

»Torej čujte! Poznam mesarja, ki pa še ni nobene živine kupil, kaj šele zaklal ali celo razsekal in prodal.«

»To ni nič, Muhec,« so mu ugovarjali vsi. »Mož, o katerem govoriš, ni noben mesar!«

»Pa je, pa je,« je trdil Muhec.

»Če je mesar, zakaj ne kolje živine? Kaj pa dela potem?« je vpraševal eden izmed dečkov.

»Šiva. Obleke dela,« je rekel Muhec.

»No, potem je pa krojač, ne pa mesar!«

»In vendar je mesar,« je tiščal svojo Muhec. »Pa dokaži!«

»Čakaјte, jutri ko pridemo iz šole!«

»Aha, se že izmišlaš!«

»Pa se ne! Boste že videli!«

Ko se drugi dan otroci vsujejo iz šole, obstopijo dečki Muhca:

»Zdaj pa le! Ne boš se nam izmazal!«

»Čemu le?« se zasmije Muhec. »Saj sem že čakal na vas. Pojdimo!«

In zdaj je Muhec povedel dečke v neko stransko ulico, se ustavil pred malo hišico in pokazal s prstom gori nad vrata.

In otroci so brali:

Ivan Mesar
krojač

»Presneti Muhec, spet si nas,« so zažgoletli dečki in se smeje odpravili proti domu. Najbolj široko se je pa seveda smejal Muhec.

Ivan Albrecht:

April

Je sušec aprilu zagodel tako,
da bi ga bil skoraj ujel za nogo,
zagodel tako,
ujel za nogo
pa ga nikoli, nikoli ne bo!

Je sušec minil, april se smeji.
Sam norec ostane, kdor norca lovi;
še v telku lahko
si zlomi nogo,
ujel ga nikoli, nikoli ne bo!

Je zgodba končana in znova lahko
drugo začnemo, ki boljša ne bo:
April za noro,
pomlad za mladó,
hitimo, hitimo za njo!

Gregor Bartol:

Medved in čevljarček

K čevljarčku na vasi je prišel kmet in si naročil nove čevlje. Čevljarček je imel usnje in orodje, samo smole za dreto ni imel. Pa hajdi v bližnji gozd ponjo. Tu najde visoko smreko, od koder se je cedila smola, spleza nanjo ter začne s šilom nabirati smolo.

Tedaj pa prigodnja mimo sestržan medved, zavoha duh po človeku ter pravi sam pri sebi: »Tukaj pa po čevljarju diši.« Ozre se kvišku in zagleda čevljarčka. Hitro začne plezati na smreko. Čevljarčku so se hlače tresle od straha. Medved se je s prvo šapo že oprijel veje, na kateri je stal čevljarček. Ta pa ne bodi len, ga z vsvo silo zbode s šilom v šapo. Medved hitro nese šapo k gobcu, da bi si

obliznil rano, ter se z drugo šapo oprijme veje. Ali čevljarček ga brž zbode tudi v drugo šapo. Medved tudi z drugo šapo spusti vejo, da bi si obliznil rano. V tem pa izgubi ravnotežje in plosk! telebne znak na tla. Ves potolčen se s težavo spravi na noge ter ježno godrnja odhlača dalje. Čevljarček pa navlo zdrkne s smreke ter zbeži v vas. Tako si je rešil življenje.

Stale za male

»Ali veš, kaj se zgodi z otroki, ki govore neresnico?«

»Vem, po železnici se vozijo s polovičnim voznim listkom!«

★

Ivan in France sta šla na lov na medveda. Kmalu sta našla njegove sledove.

»Tu se morava ločiti,« pravi France.

»Prav imaš,« soglašava Ivan, »ti pojdeš po sledovih dalje in ugotoviš, kam je medved odšel, jaz pa pojdem ugotavljat po sledovih nazaj, odkod je medved prišel.«

★

»Torej, Peterček, kaj ste delali danes v šoli?«

»Atek, naša učiteljica je rekla, da moramo pri kosilu govoriti samo o veselih stvareh. Govorimo zatoraje o Patu in Patachonu.«

Križanka »Želva«

Vodoravno: 1. Del posode. 4. Žito. 6. Želva.

Navpično: 1. Trata. 2. Ptica. 3. Žuželka. 4. Namizno pogrinjalo. 5. Član rodbine.

Rešitev križanke »Šahovski konjiček«

Vodoravno: 2. ščip, 4. ne, 5. kos, 6. alga, 7. ar, 8. da, 9. vada.

Navpično: 1. vinograd, 3. pesa, 5. klada.